

РЕШЕНИЕ

№ 5974

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2360** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на Л. Б. Л., срещу Решение №2153-21-30/03.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/03.12.2020г. на длъжностното лице „ПО“, с което е отказано зачитането на осигурителни периоди на жалбоподателя, придобити на територията на Руската федерация.

Жалбоподателят счита, че незаконосъобразно не е зачетен положеният от него стаж в качеството му служител в Обединен институт за ядрени изследвания /ОИЯИ/ в [населено място], Московска област, Русия, за периода 24.10.1979г. – 30.09.1980г. и от 20.05.1981г. до 31.08.1990г. , като в периода от 03.10.1983г. до 31.08.1990г. – бг.9м.3д. е полагал труд при вредни условия, поради йонизиращи лъчения, т.е. осигурителен стаж от II категория труд. Същото се установява от представената Справка №110/18.06.2020г. на ОИЯИ, [населено място].

Твърди се, че в обжалваното решение стажа в ОИЯИ [населено място] е отказано да бъде зачетен при определянето и отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

По делото не се спори наличието на трудов стаж от жалбоподателя в ОИЯИ [населено място]. На жалбоподателят е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст , но без да му бъде зачетен стажа в ОИЯИ [населено място].

Според жалбоподателят е следвало да се приложи действащото законодателство, регулиращо придобитите от гражданите на договарящите държави пенсионни права

на територията, на която и да е от тях не към момента на подаване на заявлението за пенсия, а към момента на тяхното възникване. Спогодбата между НРБ и СССР за социално обезпечаване е отменена, но е била в сила от 1960г. до 2004г. и тъй като законът за денонсирането ѝ обн. ДВ бр.63/15.07.2003г. в сила от 01.01.2004г. няма обратно действие, то той не може да бъде прилаган по отношение на осигурителен стаж, придобит след 01.01.2004г. и правоотношенията следва да се уредят по закона, който е бил в сила към момента на възникването им или да се приложи отменената спогодба, действала преди 01.01.2004г., тъй като положеният трудов стаж е в този период. Според чл.20, ал.3 от Спогодбата правата, възникнали съгласно разпоредбите ѝ не се губят в случай на денонсиране, а се запазват, включително правото положеният труд на територията на едната договаряща страна да се зачита в другата като стаж за придобиване на пенсия.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Т., който поддържа жалбата, представя списък с разноските, които претендира и цитира практика на ВАС по подобни казуси.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С. – град се представлява от юрисконсулт А., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното решение е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/03.02.2020г. на длъжностното лице „ПО“, с което е отказано зачитането на осигурителния му стаж придобит във връзка с положен от него труд в ОИЯИ [населено място], като е прието, че е приложим Договорът между Република България и Руската федерация за социална дейност, в сила от 20.03.2010г.

Със заявление от 14.10.2020г. Л. Б. Л. е описал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е представил документи по чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж/НПОС/, необходим за преценка на претендираното право на пенсия. Към заявлението е била представена и Справка №110, издадена от ОИЯИ, от която се установява, че Л. Л. има положен трудов стаж в ОИЯИ [населено място] за периодите: 24.10.1979г. - 30.09.1980г. и от 20.05.1981г. до 31.09.1990г.

На жалбоподателят с Разпореждане от 03.12.2020г. е отпусната исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 ал.1 и ал.2 от КСО във връзка с Договора между Р България и Руската федерация за социална сигурност, за зачетен осигурителен стаж 20г.4м.и 27дни от втора категория труд и 16г.2м.и 17дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд на основание чл.104 от КСО: 41години, 8месеца и 21 дни. Пенсията е била определена в минимален размер до определянето на същия по реда на КСО.

С последващо Разпореждане №[ЕГН] от 05.01.2021г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване пенсията е била изменена в действителен размер при зачетен осигурителен стаж 20г., 4м., и 27дни от втора категория труд и 16г., 2м., и 23дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд на основание чл.104 от КСО: 41години, 8месеца и 27 дни.

Прието е в обжалваното решение, че претенциите на жалбоподателя, че с обжалваното разпореждане неправилно не е зачетен и осигурителния му стаж придобит в ОИЯИ в [населено място], Русия са неоснователни. Посочено е че за

осигурителния стаж придобит на територията на Русия в случая е приложим Договорът между РБългария и Руската федерация за социална сигурност, в сила от 20.03.201г.

В решението са развити мотиви, че жалбоподателят неправилно счита, че приложимото право в случая е Спогодбата между НРБ и СССР за социално обезпечаване, в сила от 01.05.1960г и денонсирана от 01.01.2004г. със закон за отменянето и. Посочено е че съгласно чл.142 ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон са преценява към момента на издаването му. Направен е извод, че действащия закон към момента е Договорът между РБългария и Руската федерация за социална сигурност.

В обжалваното Решение правилно е разграничено зачитането на трудов стаж от преценката за правото на пенсия и нейния размер, който следва да бъде определен съобразно материалния закон, действащ към момента на постановяване на акта.

Посочено е че по силата на чл.10 ал.1 от приложимия Договор, всяка от Договарящите се страни определя правото на пенсия на основание осигурителния стаж придобит съгласно нейното законодателство. Пенсия се отпуска при условията и реда определен от законодателството на Договарящата се страна, която отпуска пенсията, ако друго не се предвижда в този Договор.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес и в законово определения срок, но разгледана по същество е неоснователна.

Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон.

Непризнатият осигурителен стаж се отнася за времето 24.10.1979г. - 30.09.1980г. и от 20.05.1981г. до 31.09.1990г., когато жалбоподателят е бил на работа в бившия СССР, [населено място] в ОИЯИ.

По делото липсват доказателства жалбоподателят да е депозирал писмо до пенсионният фонд на Руската федерация с изпратени формуляри БГ/РФ 2 и БГ/РФ 3, анкета на осигуреното лице и документи, включително и Справката за осигурителния стаж от ОИЯИ [населено място], Русия, какъвто е реда за отпускане на пенсия за положения труд и придобития осигурителен стаж на територията на СССР.

С оглед на това неправилно се твърди в жалбата, че правоотношенията на жалбоподателя се уреждат от Спогодбата между НРБ и СССР за социалното обезпечаване, която е била меродавна до отмяната ѝ от 01.01.2004г. Трудовият стаж е положен преди отменяването на спогодбата и поради това същата има приложение при зачитането му за пенсия.

Съгласно чл.142 ал.1 от АПК обаче, съответствието на административния акт с материалния закон са преценява към момента на издаването му и следователно действащия закон към момента е Договорът между РБългария и Руската федерация за социална сигурност.

По силата на чл.10 ал.1 от приложимия Договор, всяка от Договарящите се страни определя правото на пенсия на основание осигурителния стаж придобит съгласно нейното законодателство.

Съгласно чл.11 ал.1 от Договора всяка договаряща се страна определя размера на пенсиите, съответстващи на нейния осигурителен стаж, а за Р България - и на осигурителния доход за времето на този стаж, в съответствие с разпоредбите на

своето законодателство, ако друго не е предвидено в този Договор.

Съгласно чл-24 от Договора е регламентирано, че при определяне размера на пенсия или обезщетение съгласно Договора се взема предвид осигурителния стаж придобит и преди влизането в сила на Договора.

От изложеното следва че всяка държава определя правото на пенсия съгласно придобития по нейното законодателство стаж и само в случаите, когато този стаж е недостатъчен се взема предвид и стажът, придобит и в другата страна, като се изключва дублиращия се.

Следва да се отчете факта, че стажът придобит в другата договаряща страна се зачита само за правото на пенсия, но не и при определяне на нейния размер, тъй като всяка държава изчислява размер на пенсията само за нейния осигурителен стаж.

Правилно АО е преценил, че руският стаж/за който не се спори от страните по делото че е наличен/ би следвало да се зачете само ако лицето не придобива право на пенсия само за българския си стаж, като и при евентуално зачитане на руския стаж, последния би бил ирелевантен досежно размера на определената пенсия.

Предвид това и пенсионният орган при разглеждане на заявлението на Л. е зачел осигурителния му стаж, придобит в Р България, но не и този от СССР. Предвид изложеното и настоящия състав намира, че правилно пенсионният орган не е зачел стажът на жалбоподателят придобит в СССР, [населено място] ОИЯИ, при отпускане на българска пенсия.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 74-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Б. Л. срещу Решение №2153-21-30/03.03.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/03.12.2020г. на длъжностното лице „ПО“, с което е отказано зачитането на осигурителен стаж на Л. придобит в СССР в [населено място] ОИЯИ за периода 24.10.1979г. - 30.09.1980г. и от 20.05.1981г. до 31.09.1990г.

ОСЪЖДА Л. Б. Л. да заплати на ТП на НОИ С. - град 100 / сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: